

Arrest

nr. 228 783 van 14 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN HULLE
Lakensestraat 41/6
1853 STROMBEEK-BEVER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat S. Van Hulle verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de bevoegde minister neemt op 19 juli 2019 in hoofde van verzoekster de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

~~"De heer~~ / mevrouw :
naam en voornaam: B. S., A.
geboortedatum: 10.03.1962
geboorteplaats: G.

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij kif (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

[...]

(x) 2° in volgende gevallen :

[...]

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 1-80 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 28/02/2019 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneindé reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "Be Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, waarin zij de schending opwerpt van de artikelen 7, 62, 74/13, 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de

artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

a) Er wordt geen rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekster (eerste onderdeel)

1.

Bij een gedwongen terugkeer naar Brazilië, dreigt verzoekster blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing in ieder geval geenszins rekening gehouden met de mogelijke risico's die de verzoekende partij loopt bij een gedwongen terugkeer naar Brazilië.

Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M., waartoe verwerende partij nochtans wettelijk verplicht is.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoekster thans geen regelmatig verblijf in België geniet.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij.

Het geheel van de volgende elementen maakt het voor verzoekster zo goed als onmogelijk om naar Brazilië te gaan, zijnde :

- De relatie van de verzoekster;

- De concrete stappen die verzoekster al genomen heeft teneinde haar verblijf o.b.v. zijn relatie te regulariseren.

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van verzoekster, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij het grondgebied dient te verlaten zonder termijn voor een vrijwillig vertrek onbegrijpelijk en niet redelijk.

b) Er wordt slechts een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek voorzien (tweede onderdeel)

3.

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen.

4. Verzoekster dient vast te stellen dat verwerende partij niet motiveert waarom zij slechts een termijn van zeven dagen toekent aan verzoekster om het Rijk vrijwillig te verklaren.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft andermaal haar de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij.

c) Met betrekking tot de duurzame en stabiele relatie van verzoekster (derde onderdeel)

5.

Verzoekster heeft een relatie met haar Belgische partner de heer C. H., met de Belgische nationaliteit, geboren op 16.03.1954.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster met zijn partner samenleeft en op het ogenblik van het uitvaardigen van het bevel de intentie had om wettelijk samen te wonen.

Verzoekster heeft inderdaad op 12.08.2019 samen met haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd, waartoe zij reeds eerder de intentie had (doch zij diende documenten op te vragen uit Brazilië en deze navolgend te vertalen.) (stuk 2)

Voormelde argumentatie kan niet langer worden volgehouden.

6.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Voor de interpretatie van het gezinsleven kan dienstig worden verwezen naar een arrest van Uw Raad, dd. 26/11/2018 met nummer 212 899 , dat het volgende stelt:

[...]

7.

Uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner, geloofwaardig acht.

Verzoekster heeft dus onmiskenbaar een beschermenswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken tracht het bevel tot verlaten van het grondgebied te motiveren maar dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen¹ en anderzijds dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of familielevens in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. definieert het begrip familielevens noch het begrip privélevens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privélevens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privélevens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven.³ Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privélevens.

Het al of niet bestaan van een "familielevens" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden ⁴. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoekster heeft met zijn Belgische partner.

Uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat de tegenpartij op de hoogte was van de Belgische partner van de verzoekster, anders zou zij geen verwijzing maken naar de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen, doch laat compleet na om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren!

Er wordt eveneens op geen enkele wijze rekening gehouden met de stappen die verzoekster al heeft ondernomen.

8.

Verzoekster heeft een beschermenswaardig gezinsleven.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens die in casu absoluut niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

9.

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de gezinstoestand van verzoeker mag duidelijk zijn.

10.

Het gezins- en familielevens van verzoekster speelt zich af in België.

Er dient rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familielevens.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

11.

Het familielevens wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar bevel om het grondgebied te verlaten wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familielevens te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet zorgvuldig gebeurd.

De bestreden beslissing dient aldus vernietigd te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist in een eerste middelonderdeel niet dat zij zich in de situatie bevindt zoals gevisieerd door deze bepaling nu zij langer in België verblijft dan de haar toegelaten periode van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld. Zij wijst erop dat het voormelde artikel 7 aanvangt met de zinsnede “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” en dat de verwerende partij hieromtrent niets heeft gemotiveerd in het licht van haar individuele omstandigheden. Zij verwijst daarbij naar het feit dat het voor haar zo goed als onmogelijk is om naar Brazilië te gaan omwille van haar relatie en de stappen die zij reeds heeft ondernomen om haar verblijf in functie van deze relatie te regulariseren. Er wordt enkel verwezen naar het feit dat zij thans geen regelmatig verblijf geniet in België, zo stelt zij nog.

Verzoekster dwaalt waar zij betoogt dat de beslissing niet zou zijn gemotiveerd aangaande de relatie waarop zij zich beroept in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een eenvoudige lezing leert dat dit wel degelijk het geval is. Waar verzoekster er nog op alludeert dat zij bij een terugkeer dreigt te worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en de verwerende partij heeft nagelaten om hierover uitdrukkelijk te motiveren, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster zich vergenoegt met de voormelde vage en algemene bewering, en geen enkel concreet element bijbrengt dat zou wijzen op het ingeroepen risico. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier. In die optiek toont verzoekster geenszins aan dat de verwerende partij uitdrukkelijk had dienen te motiveren over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, minstens maakt zij niet aannemelijk welk belang zij kan doen gelden bij deze grief.

In het tweede middelonderdeel stelt verzoekster dat uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen, en *in casu* niet wordt gemotiveerd waarom zij slechts een termijn van zeven dagen toegekend kreeg.

Zoals verzoekster terecht stelt, blijkt uit artikel 74/14 een maximumtermijn van dertig dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Het blijkt niet dat zij thans nog enig belang heeft bij de grief die er in wezen op neerkomt dat haar een termijn van minder dan dertig dagen –met name zeven- zou zijn gegeven voor vrijwillig vertrek. Op heden zijn immers al meer dan dertig dagen verstreken sedert het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster verblijft nog in België en uit niets blijkt dat er pogingen werden ondernomen om haar op gedwongen wijze van het grondgebied te verwijderen. Dit middelonderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

In het derde middelonderdeel betoogt verzoekster dat zij een relatie heeft met een Belgische onderdaan, met wie zij samenleeft. Op 12 augustus 2019 heeft zij dan ook samen met haar partner een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd. Zij wijst erop dat zij reeds eerder de intentie hadden om wettelijk samen te wonen maar dat zij documenten uit Brazilië moest opvragen en laten vertalen. Zij wijst erop dat de motivering in de bestreden beslissing niet langer kan worden volgehouden.

De Raad stelt vast dat de verklaring tot wettelijke samenwoning dateert van na de bestreden beslissing. De verwerende partij kon hiermee dus geen rekening houden toen zij de beslissing nam. Ook de Raad kan met dit gegeven thans geen rekening houden: hij moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling,

rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De verklaring van wettelijke samenwoning kan dan ook geen afbreuk doen aan de deugdelijkheid van een beslissing die ervoor werd genomen.

Verzoekster stelt vervolgens dat de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging, die moet resulteren in een 'fair balance' tussen het belang van het individu en dat van de overheid, niet heeft plaatsgevonden.

In casu is de vraag of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat het gezinsleven waarop zij zich beroept -en dat op zich niet in vraag wordt gesteld- de bestreden beslissing niet in de weg staat. Daarbij moeten de volgende uitgangspunten in herinnering worden gebracht:

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om verzoekster op zijn grondgebied te laten verblijven zij haar gezinsleven alhier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zo onder meer de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken en het antwoord op de vraag of het gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is –zoals *in casu*–, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner. De verwerende partij is evenwel van mening dat dit gegeven -en bij uitbreiding de intentie om te huwen of wettelijk samen te wonen- haar niet automatisch recht geeft op verblijf en dat een tijdelijke scheiding om haar situatie te regulariseren om België reglementair binnen te komen niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Dat geen belangenafweging zou hebben plaatsgevonden, zoals verzoekster beweert, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Voorts moet erop worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Mede gelet op het feit dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat deze stelregel in casu niet zou opgaan, en rekening houdend met het feit dat zij vrijgesteld is van de visumplicht zodat zij, nadat zij gevolg heeft gegeven aan het bestreden bevel, binnen de wettelijke voorwaarden minstens tijdelijk kan terugkeren, toont zij niet aan dat de verwerende partij artikel 8 van het EVRM met de voeten zou hebben getreden.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster weliswaar de schending opwerpt, maar hier op geen enkele wijze in concreto op ingaat, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

Wat, tot slot, de vermeende schending van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, moet worden gewezen op het volgende:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), en de drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan artikel 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de beoordeling van het gezinsleven in de zin van deze laatst vermelde bepaling niet zou volstaan om tegemoet te komen aan de verplichtingen ex de artikelen 7 van het Handvest en 74/13 van de Vreemdelingenwet, temeer nu zij zich uitsluitend beroept op de relatie met haar partner.

2.3. Het enig middel kan in geen van zijn onderdelen worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS